

Quan la mare biològica pica a la porta

L'Eva, nascuda a Galícia i adoptada per una família de Llagostera, va ser localitzada per la seva mare biològica al cap de 30 anys

“Les monges van enganyar la meva mare per donar la seva filla a una altra família perquè era fruit del pecat”, explica

Eva Gispert tenia dos mesos quan la van adoptar a Galícia QUIM PUIG.

El procés de recerca dels orígens de les persones adoptades a vegades arriba per part de la mare o la família biològica. Aquest és el cas d'Eva Gispert, nascuda a Galícia i adoptada per una parella de Llagostera quan només tenia dos mesos. No va saber que era adoptada fins als sis anys, quan una amiga del poble –“tothom ho sabia menys jo”– li va dir després d'enfadar-se amb ella: “Ets adoptada, la teva mare no és la teva mare de veritat.” Un cop a casa, la mare li ho va confirmar i des de llavors va començar a patir molta ansietat a la nit, a tenir dubtes, a sentir un gran buit i soledat i a no poder dormir. Als 21 anys va voler viatjar a Galícia per conèixer els seus orígens, descobrir si l'Eva que era s'havia construït per la seva educació o hi dominava més la genètica, si s'assemblava només físicament a la seva mare biològica o hi havia altres trets que compartien. Quan va explicar als seus pares que volia fer aquest viatge, el pare li va donar una carta de la seva mare

biològica en què li revelava que ella no la volia donar en adopció. Resulta que, quan tenia dos mesos, mentre li estava donant el pit, va tenir mastitis, i anant cap a l'hospital la va deixar a ella i als seus quatre germans més grans a l'orfenat. Havia quedat vídua amb quatre fills i, “fruit d'una relació esporàdica, va quedar embarassada de mi, però va decidir tenir-me”. No sabia llegir ni escriure i les monges li van fer firmar un paper, que va resultar ser el consentiment per donar-la en adopció. “Com en tants altres casos de la meva generació, vaig ser una nena robada; les monges van enganyar la meva mare per donar la seva filla a una altra família perquè érem fruit del pecat”, explica. En preguntar als seus pares per què no li havien ensenyat l'escrit abans, va entendre la por que tenien de la seva reacció. Li van assegurar que ells no sabien el que havien fet les monges. Gispert els va voler deixar clar que els estimava i que podien estar tranquils.

Va viatjar a Galícia i va visitar l'església on la van batejar. El capellà de la parròquia la va derivar a la Diputació, on una psicòloga li va recomanar que, abans d'intentar saber més sobre la seva mare biològica, tornés a casa i s'ho pensés una mica més. “Aquell viatge va ser un no parar. La hiperactivitat era l'únic recurs que tenia per tapar la informació que no podia processar”, recorda.

Deu anys després, ja amb dos fills, llicenciada en dret, amb un màster en administració i direcció d'empreses i amb feina, explica que la seva mare biològica, acompanyada del seu germà gran, va picar a la porta de casa seva amb llàgrimes als ulls. El retrobament –també amb la mare adoptiva– va provocar un “còctel Molotov” i una “tristesa enorme”. Va caure en depressió i, un altre cop, com quan tenia sis anys, va tornar l'insomni, que relaciona amb la por de “l'abandonament”. Va necessitar un acompanyament terapèutic per sortir-se'n. De fet, a partir d'aquí, ha centrat la seva feina [<https://evagispert.com/>] en la psicoteràpia, la mediació familiar i l'orientació professional, també en l'adopció. I va cofundar l' Instituto Familia y Adopción

[<https://www.familiayadopcion.com/>] per oferir acompanyament i assessorament en l'adopció. A més, també és mare adoptiva d'un noi d'Etiòpia.

Publicat a:

-El Punt Avui. El Punt Avui 29-06-2026, Pàgina 4

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/2653057-quan-la-mare-biologica-pica-a-la-porta.html>